

Kötelese-e a vállalat az áthelyezéshez hozzájárulni?

L. J.-né szegedi olvasónk azt szeretné megtudni, ha jelenlegi munkahelyéről egy másik vállalat kikéri, kötelese-e a vállalat az áthelyezéshez hozzájárulni. Továbbá azt is szeretné tudni, ha az áthelyezéshez a vállalat nem járul hozzá, lehet-e azt döntőbíztossággal kikényszeríteni?

A Munka Törvénykönyve szerint az áthelyezéshez három félnek kell egymással megállapodnia. Az átvevő és az átadó vállalatnak, valamint a dolgozónak. Ha közülük bármelyik nem hajlandó a megállapodásra, akkor nincs áthelyezés és ezt kikényszeríteni sem lehet. A

másik vállalathoz történő áthelyezéshez a hozzájárulás a vállalat hatáskörébe tartozó olyan kérdés, amelyben a vezető dönt. Következésképpen a dolgozó a megkövetelt döntés ellen — mint ahogy például a jutalmazás kérdésében is — a munkaiügyi vitát eldöntő szervhez panasszal nem fordulhat. A dolgozónak megvan a lehetősége arra, hogy ha a vállalatnál a reá vonatkozó munkafeltételek nem kielégítőek, a munkaviszonyát felmondja. Arra azonban, hogy vállalat más vállalathoz történő áthelyezéshez hozzájáruljon, munkaiügyi vitának nincs helye. Ha azonban a

vállalat a dolgozó áthelyezéséhez előzőleg hozzájárult és erre vonatkozó megállapodás megtörtént, de utóbb a vállalat annak a kötelezettségének nem hajlandó eleget tenni, a dolgozó a megállapodás teljesítése érdekében munkaiügyi vitát kezdeményezhet. Ilyenkor ugyanis már nem az áthelyezéshez való hozzájárulás kikényszerítéséről, hanem a munkaszerződés módosításában foglalt áthelyezésre vonatkozó megállapodás érvényesítéséről és az ennek megfelelő munkakönyvi bejegyzés teljesítéséről van szó.

Dr. V. M.

Családi események

Gyarmati Mária Juliannának Dollai Timea, Nagy Jánosnak és Gyuris Ilona Veronikának János Krisztián, Vass Ferencnek és Kocsis Terézának Amarilla, Gamsz Józsefnek és Kocsis Gizellának József, Kalmár Zoltán Jenőnek és Nagy Máriának Zoltán, Csányi Mihálynak és Balázs Veronika Máriának Szilárd Mihály, Kósa Istvánnak és Tábit Emma Irénnek István, Dudás Györgynek és Markó Veronikának Anita Györgyi, Papp Mihálynak és Süli Ipolyának Betina, Virág Andrásnak és Laczó Sarolta Rózsának Henriett, Józsa Zoltánnak és Kis Rozáliának Csaba, Benák Lajosnak és Várkonyi Evának Angéla Éva, Szécsi Dezsőnek és Ördög Irénnek Róbert, Kárléin Pál Nándornak és Samu Erzsébetnek Brigitta, Kovács Mihálynak és Komáromi Éva Zsuzsannának Gábor Krisztián, Balogh Jenőnek és Molnár Mária Margitnak Sándor Zoltán, Pólos Istvánnak és Rácz Judit Klárának László, Halm Jánosnak és Pádár Gabriellának Gabriella, Czeglédi Györgynek és Medgyesi Máriának Aron György, Juhász-Nagy Ernőnek és Csuvára Margitnak Gabriella, Kozma Miklós Endrénének és Konrád Juliannának Gábor Krisztián, Igaz Istvánnak és Zsember Katalin Evának István, Ruzsák Irénnek és Szikora Margitnak Rita Ildikó, Bata Jenőnek és Márki Gizellának Erika, Ábrahám-Tandari Lajosnak és Molnár Ilonának László nevű gyermekük született.

III. kerület
Szeged: Teleki József Károlynak és Hódi Mária Katalinnak József, Varga Mihálynak és Csomós Erzsébetnek Tamás, Király Józsefnek és Nagykalóci Anna Zsófiának Edit, Anikó, Pintér Bélának és Katona Klára Irmának Tünde, Ruzsák Józsefnek és Bánszki Agota Agnesnek Krisztián Donát, Baranyi Bélának és Ottlik Anna Ilonának Anikó, Rakó Ferencnek és Neller Erzsébetnek Ferenc, Csaba, Sárközi Istvánnak és Tölgyesi

Mária Ipolyának István, Tóth Jánosnak és Mesterházi Erzsébetnek Zsuzsanna, Bodrogi Lajosnak és Tóth Anna Máriának Valéria Mária, Földi Istvánnak és Cseledei Anna Erzsébetnek Timea Ilona, Kolompár Györgynek és Kovács Ilonának Róza, Mészáros István Gézának és Simhère Juliannának Zoltán, David Nándornak és Molnár Erzsébetnek Henriett, Kónya Imrénének és Veszella Valériának Katinka, Berta Jánosnak és Heller-Szabó Máriának Norbert, Domonkos Jenőnek és Kelemen Ágnes Emilának Jenő Csaba, Fodor János Józsefnek és Kiss Ipolyának Zsolt, Gondí Józsefnek és Új Máriának Csilla Judit, Császár Lajos Györgynek és Ottó-Kovács Margitnak Edit, Herke Józsefnek és Vár Arankának József, László Zoltán Ferencnek és Tábit Máriának Ágnes, Molnár Sándornak és Miskur Cecília Veronikának Zsolt, Sándor, Bártfalvi Jánosnak és Sütő Alivének Szilvia, Mocsai Zoltán Mihálynak és Vedres Zsuzsannának Zsuzsanna Eszter, Somodi Imrénének és Pusztai Mária Margitnak Gabriella Ipolya, Romics Bélának és Pintér Juliannának Béla, András, dr. Szabó Lászlónak és dr. Papp-Juhász Eleonórnak István Balázs nevű gyermekük született.

HALÁLOZÁS

I. kerület
Szeged: Boros Sándor, Szentendrei Gusztávné Janács Franciska, Bezicz Sándor, Kovács Pál, Szekeres István, Hancsinszky József, Komjáti Julianna, Lakatos Ferenc, Godó Ferenc, Kovács Károly, Horváth Béláné Grummel Mária, Földesi Sándor, Gerebicz Sándor Gergely, Hegedűs István, Bönde Imréné Baráth Gergelyné Czi-bulya Rozália, Pap Ignác Csátrai Ida, dr. Tarnó-Buocz Béla Lajosné Küchler Margit, dr. Illyés Endre, Balogh József, Agócs Antalné Szabó Julianna, dr. Faragó Béla, Semendi Imre, Ördög Antal, Kiss Mihály, Zocsár Andrásné Maróti Julianna, Leeb János meghalt.

III. kerület
Szeged: Négycsütrő Mária, Paplógó János, Kormány Józsefné Zsótér Julianna, Bors József, Bóczy István, Gémes József, Farkas József, Szilágyi Józsefné Hulman Anna, Szűcs Vince, Sánta Imréné Kovács Erzsébet, Homonnai Istvánné Keller Krisztina Mária, Goda Péterné Bálint Margit meghalt.

Holnapi tanyák

1. A tanyavilág valósága többarcú, agónia és újjászületés jeleit mutatja. Társadalmunk egészét érinti, hiszen köztudott a tény; a meglévő tanyák részt kennek a szocializmus vívmányaiból.

A XI. Pártkongresszus határozatából: „Az ország, a főváros, a megyék kiegyensúlyozott fejlesztésére törekszünk, az új létesítmények telepítésében ez legyen irányadó. A termelőerők elhelyezése feljelen meg a gazdasági hatékonyság követelményeinek. A különböző körzetek dolgozóinak életkörülményei, szociális ellátottsága és jóvelmi színvonala közeledjék egymáshoz. A fejlesztési célok megvalósításakor tekintettel kell lenni a természet és környezetvédelemre. A lakosság társadalmi munkájára építve, támogassuk gazdasági, szervezési és más intézkedésekkel a város- és községfejlesztést. Tovább kell javítani a külterületeken élő lakosság helyzetét. Azon kell munkálkodnunk, hogy tovább csökkenjenek a különbségek az azonos jellegű települések, valamint a város és a falu kommunális, kulturális, egészségügyi ellátásában. Településeink nyújtsanak a szocializmust építő embereknek mind kedvezőbb életfeltételeket.”

Hazánk legtanyásabb vidéke Szeged környéke. Eredeti rendeltetésükben, újszerű hasznosításban, modernizálva, hobbítanyáknak, kirándulási helyeknek, hétvégi házaknak, zöldövezetnek, legtovább maradnak meg. Magasból szépek, összefüggőnek tűnnek, kertvárosi jelleggel, jó levegővel, üdítő környezettel. Közeli, egészen közelről, kinlódó világ. Kíméletlen és humanista.

Évszázados küzdelem a tanyai gazdálkodás vegetációja. Hosszadalmas a termésetrajza, tájegységeként más jellegű és arculatú, kötdése, a természetben meglévő szerepe különböző értékű. Elhalása ennek arányában várható. A homokos, búbajos nagyközsegek. Az út ismert. A tanyák tehát a szocializmusban teljeseztek ki, a tájon szakszövetkezetek működnek. Ezek lazább szerkezetű gazdaságok, felúton a termelőszövetkezet és egyéni

gazdálkodás között, amelyben a megrekedt és túlhaladott gazdálkodási mód konzerválódhatott. Az előreladás tagadhatatlan, bár úgy tűnik, lassú.

A jómódú tanyák, a termelés, a gazdasági fejlődés mérőszökei ismertek, az emberi változás, átalakulás látványtalanabb folyamata alig. Főleg külterületen. A szegedi tanyák olyanok, mint a szakszövetkezetek, a mezőgazdasági termelés rendszerében alacsonyabb típusú egységek. Homokországban működésük az útkeresés jegyében zajlott, bár napjainkban már némelyik felismerve a történelmi szükségességet, csatlakozott közös gazdasághoz, egyesült másik szakszövetkezetel. Tény, a tagok saját földterületükön termelnek, egyenileg adóznak, vagyoni hozzájárulást fizetnek a szakszövetkezet közös céljaira, mások földet váltanak a gazdaságtól, egyéni megállapodás, szerződés alapján a természetes bizonyos hányadát bérleti díjként leadják. A szakszövetkezet megfelelően szolgálja a csoport, a népgazdaság érdekeit, mindezeket azonban az egyéni érdeket, és többségükben gyenge a közösségi szellem, hiányzik a megfelelő összetartó erő, alacsony színvonaló a gazdálkodás, a fejlődés stagnál, és néhányuknál az utóbbi időben csak formálisnak tűnt a működés.

Kézenfekvő a következtetés: a tanyák sorsa függ tehát a szakszövetkezetek, a szövetkezetek, az állami gazdaságok sorsától. Támogatást, a faluba való költözéshez, csak erős, megbízhatóan gazdálkodó közösség adhat, kölcsönt is az építkezéshez, szállítóeszközöket, a helyenként építőbrigádok, a társadalom pedig emelkedő életszínvonalat, kedvezményes portát, jó infrastruktúrális ellátottságot, befogadó közösséget. A tanyák részt kennek a szocializmus, a nagyzemek előnyeiből. Lakóik jövedelme gyorsabban emelkedik esetenként, mint a külterületen élőké, de többet is dolgoznak. A lakásuk negyed részében villany ég, felében palackos gáz hűdít, mégis fogynak a tanyák. Ugyanis; a fejlődés nem konzervál, hanem alapja a több és újabb igényeknek.

A tanyák munkaerő-tartalékok. Tekintetnek az iparra is. Sok családból ingáznak már városi üzemekbe. A szociális hátrány, a rossz egészségügyi ellátottság, a kulturális körülmények hiánya,

az öntudatosabb élet, ösztönöznek változtatásra. Történetükben és lakóik sorsában megtalálni a haladó és regresszív hagyományokat, örökségeket, amikből summás tanulságok kamatoztathatók. A szétszórt, miniközösségek összefogásával, a nagyzemi keretek megteremtésével kezdődhetett a „tanyai szocializmus”, a szellemi erőknél, mérhetetlen energiáknál a nagyközösségekben történő hasznosításával épülhet tovább, teljesedhet ki szocialista emberhez méltóan.

A tanyákat magukra utaltaságuk tartotta meg. A kollektív törődés, szeretet hívhatja újabb közösségekbe. A manufaktúrális termelés, a félfeudális jelleg, a régi, a klasszikus tanyák örökre eltűntek, vagy szívzsomorító rekvizitumként kopnak, súlylyednek a földbe. A változókor változó emberei, csak akkor tarthatnak a mezőgazdaság iparszerű fejlődésével, ha külterületen is emberi teljességre törekcsenek, ami pedig közösségi munka, szemlélet nélkül lehetetlen, a tanyához való kötöttség erős fékjelvel.

A természetes fellendülése még nem teljes élet. Akiknek ereje, tőkéje, csak azoknak születnek újja a tanyák. Jó példákat mondhatnánk, rosszakat is. Szaporodnak a kisárutermelők és kisiparosok a külterületen. Domaszék előtt fa derekán hirdetem: női fodrász, festett nyíl mutat az épület irányába. A szatymazi határban motorszerező, bő sátrú fák alatt szétszabdalt autóröncsök, motorok. Tanyai ház egyik végében élelmiszerbolt. Koránt sem jeleníti azt; hogy elegendő mester, szakma áll a tanyai világ, rendelkezésére, minimális a szolgáltatóipar és az igények gyorsabban változnak a lehetőségeknél.

Jó pár dologban megelőztük korunkat; erős, gazdag szövetkezeteket, szellemi és technikai tökékoncentrációkat, ultramodern beruházásokat teremtetünk, felett nyugat-európai államok mezőgazdasága irigyelheti. Néha erősebben futottunk, mint amennyire készültünk, így a tanyavilágot is takargattuk, életformáját kétszobes vontuk és csak antiszociális tendenciáit teregettük. Vándoroltunk a vegetáció csodái, évtizedekből évtizedekbe, és mára is megmaradtak. Napjainkban 850-860 ezer ember él külterületen. Nemzeti múltunk rezertumában.

Sz. Lukács Imre

FEKETE GYULA

A fiú meg a katonák

47.

Tompa fények paráztoltak fel a messzeségen. Eppen abban az irányban, amerre át akart vágni.

Az már biztos, hogy katonák. Most egy ideig teljes sötétség volt a dombtető iránt. Aztán megint: valami fény. Aztán megint: két-három helyen is. Persze, hogy katonák.

„Még az a jó, hogy el se indultam — gondolta. — Ezek, rögtön lőnek a sötétben: honnan tudjam én, mi a jelszó...”

Nem is igen bánta, így minden leegyszerűsödött: nincs hová menni.

Nyomtalanul elködlötték az iménti gondok: ugyan már! Miért ne vághatna neki az éjszákának, ha nem volnának ott a katonák? Természetesen azt csinálta volna: lehordani a kukoricaszárat, áttutajozni a patakon, és neki egyenest a domboknak — de most már semmi értelme. Akármerre próbálkozna, mindenütt katonák meg katonák.

Halkan fütttyentett a kutyának.

Fogta az oldalzsákot, a takarót, s indult viszfazafelé a gyér holdvilágnál a szárcsomókhoz.

Grisáéknaál a legjobb. Ha csakugyan béke lesz valameddig, ok ugyanazt csinálják tovább a békében is, mint a háborúban. Legfeljebb azzal a különbséggel, hogy majd nem tankokat és lövegeket javítanak, hanem traktort meg autót.

Azaz, autót most is javítanak, de ez katonai. Az meg civil autó lesz majd.

Az ilyen a jó foglalkozás. Épp úgy lehet a békében is folytatni, mintha mi sem történt volna, tartana tovább a háború.

Stefi néniél ő még azt hitte, hogy Grisáék kora reggel elmentek, hogy harcolni mennek, és figyelte őket este, nem sebesült-e meg valamelyikük a harcban.

Elég nagy csalódást érzett, amikor a Duna-parti javítóműhelyben látta, hogy Grisáék nem harcolnak napközben, hanem csak az odavontatott rossz teherautókat javítják. Meg a rossz géppuskát, a rossz ágyút — mindenhez értett Grisa.

Még a tankot is megcsinálta, ha elromlott. Ahhoz többnyire kivitték őket a harctérre; ritkán vontattak oda, a műhelyhez, rossz tankot.

A szétlőtt tankot persze ő sem tudta megcsinálni. De azt már nem is lehet megcsinálni; ócskavas lesz belőle.

Es megint új tank. Beszállítják a tankgyárba, mert csak ott lehet készíteni az ócskavastankból új tankot. Egészen másformát is: a Tigrisből esetleg T 34-es.

Akármerre is ügyes keze van Grisanak, ő azért nem tudna a Tigrisből T 34-es csinálni. A műhelyben. Mert a gyárban, az más, ott esetleg ő is tudna.

Mi az hogy! Grisa ne tudna?

Az a Duna-parti szállás volt a legjobb, mert ő is kijáratott akárkik a műhelybe, s nézhette, ahogyan szétszedik meg összerakják a motorokat. De később, ahogy megindult a front, s ok is mentek mindenütt a nyomában, a szállás

többnyire messzebb esett a műhelytől, s nem járhatott át olyan sűrűn hozzájuk.

Ő volt ugyanis a házörző a szálláson, és ezt a megbízatását komolyan fogta fel, gondozta a tüzet, kisöpört, vizet hordott, ilyesmi.

Es őrizte a szállást.

Mindenféle katonák csellengtek a front mögött. Legtöbbször a lábadozókkal volt baja. Mert a szpitálók is ugyanúgy követtek a front vonulását, mint ok (Grisa szerint a cselovek-szpitalban a sebesült katonákat gyógyítják, ok pedig a masin-szpitalban a sebesült gépeket. Ok is felcserek, meg doktorok, éppen úgy, mint az, akiknek vöröskeresztes karszalagja van, csak annyi a különbség, hogy ok a gépeket operálják, nem az embert.)

A lábadozók egész nap csavarogtak. Ha meg-tetszett nekik valami, vitték.

A katonai holmihoz persze nem mertek nyúlni, de volt rá eset, hogy el akarták vinni azt a pumpálós lámpát, amelyben csak petró ég, ha felpumpálják mégis vakító a fénye, akár a villanyé.

Hiába mutatta nekik a cédulát, amelyet Grisa írt, egy fekete, szőrös képű katona, akin nem is látszott, hogy sebesült, mert nem volta rajta kötés sehol, széttépte a cédulát és ráteposott.

Ő kisuttyant köztük az ajtón — nem lehet-nek utána, nincs ezeknél fegyver —, s ahogy csak bírt, futott Grisáékhoz. Nem volt messze a műhely akkor; jó iramodásnyira, az utca túloldalán.

Biztosan csak azért nem lőtte agyon Grisa a szőrös képűt, mert nem akart egy fegyvertelen sebesültet kinyírni. (Ha csak nem szimulált, mert a többieknek volt kötés.) De bekísérte a városparancsnokságra, a patrujokhoz, és lehetséges, hogy így is felakasztották.

(Folytatjuk.)